

naturligt, at man, naar man først betragter Faderens Berettigelse, og tænker sig ham som tagende Beslutning, idet der ingen Overenskomst finder Sted, da indrømmer Faderen som Familiens Hoved at bestemme, at Børnene skulle opdrages i hans egen Troesbekjendelse. Moderen vidste iforveien, da hun indgik et Ægtekab med en Mand af en anden Troesbekjendelse end hendes egen, at hun baade udsatte sig selv og sine Børn for en Indvirkning af hans religiøse Overbeviisning og den Tro, hvortil han hørte. Derimod er der ingen Berettigelse for Manden til at paaataae, at, uagtet han ikke selv finder sig foranlediget til at forlade den Kirke, til hvilken han hørte, da han indgik Ægtefædet, skal Konen dog underkaste sig en ganske vilkaarlig Bestemmelse af ham, hvorved han henfører Børnene til en anden fra begges forffjellig Kirke. Altsaa i det Tilfælde, hvor Faderen udøver en Besluttesret, der troer jeg, at en saadan Begrænsning af denne Besluttesret er fuldkommen paa sit Sted, og den fremgaaer naturligviis af selve Forholdet. Faderen har fuld Ret til at gjøre de Ansuelser gjældende, som han virkelig vedkjender sig og vil gjennemføre i sit eget Liv; men han har ikke Ret til at gjøre en vilkaarlig Beslutning, der ikke udspringer af hans egen Tro, til Norm for sin Kone med Hensyn til hendes Børn. Naar dette nu er saa, troer jeg, at Staten ogsaa med Hensyn til Forældrenes Overenskomst meget vel kan være berettiget til at sige: Vi indskrænke ikke Forældrenes Ret til at bestemme deres Børns Troesbekjendelse, naar de ville føre dem hen til den Troesbekjendelse, de selv holde sig til, enten den ene eller anden; vi overlade Børnene til Faderen eller Moderen, naar han eller hun vil sørge for deres religiøse Opførelse, og i denne slutte dem til sig selv; men naar Forældrene ville gaae ud herover, naar de ikke slutte Børnene til Nogen af dem selv, da træde vi til og sørge for Børnene. Naar der er henviist til Folkekirken, saa er derved aldeles ikke tænkt paa nogen Begunstigelse, men der er tværtimod tænkt paa en Forpligtelse for den, om man vil, paa en Byrde. Naar Staten har opstillet en Folkekirke, som den yder Understøttelse, har Staten et Krav til denne Folkekirke; el-

lers vilde den ikke yde den Understøttelse. Den antager, at Folkekirken virker gavnligt for Statens Niemed, ved at nære et religiøst Sindelag hos Borgerne, — og Folkekirken kan kun nære dette i sin egen Form og Beskjendelse. — Naar der derfor ellers ikke er Haab eller Udset for, at der vil blive sørget for Børnenes religiøse Opdragelse, saa paalægges det Statens Folkekirke at tage sig af dem, fordi de ere forladte af deres egne Forældre. Saaledes fremstiller Sagen sig for mig, og der er ingen Tale om at tilføre Folkekirken den mindste Tilvært; det vilde ogsaa kun være en meget ringe Udset, der gives Folkekirken til i dette Tilfælde at vinde Noget, allermindst under de Forhold, som virkelig finde Sted i vort Land. Endelig er der optaget en Bestemmelse om, at alle Børn af samme Køn skulle opdrages i den samme Troesbekjendelse. Der har foresvævet mig derved den samme Tanke, som i den hele øvrige Lov, at Staten kun skal ordne Forholdet i Almindelighed, saaledes at Børnenes Ret til en religiøs Opdragelse bliver sikret efter deres eget og Statens Krav, og at Forældrenes naturlige Ret ikke udvides til en vilkaarlig Magt, der Intet har med deres Samvittigheds Frihed at gjøre. Forsaavidt Forældrene have nogen fra Samvittigheden hentet Grund til at ønske det One eller det Andet, maa det overlades dem, men andre Grunde maae de i denne Sag ikke gjøre gjældende ligeoverfor Staten. Der er anført en Banskfelijkheid ved dette Punkt, og det kan være, at man maa tage Hensyn dertil; jeg vil ønske, at et Ændringsforslag kunde lede til nærmere at prøve Betydningen og da søge Løsningen heraf; der er nemlig omtalt det mulige Tilfælde, at der under en længere Tids Hengaaen kan være foregaaet en Forandring i Forældrenes religiøse Overbeviisning, der kommer i Strid med Bestemmelsen om den særlige religiøse Opdragelse for Børn af samme Køn; men, saaledes som Banskfelijkheid blev fremsat, eksisterer den, troer jeg, ikke; i det Mindste kan den let hæves, naar en senere Overenskomst imellem begge Forældrene vedtages og denne erklæres berettiget. Der er et Par mindre Punkter bragt paa Bane, der angaae Lovudkastets Redaction, og hvori der